

Arrest

nr. 37 354 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2008 dient verzoekster van Turkse nationaliteit een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije.

Op 4 maart 2009 dient de schoondochter van verzoekster, van Belgische nationaliteit, een verzoekschrift in bij het vredegerecht van het derde kanton te Antwerpen tot het bekomen van dringende en voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 221-223 van het Burgerlijk Wetboek.

Op 17 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum kort verblijf (type C).

Op 26 maart 2009 is verzoekster het Rijk binnen gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk een nota van de stad Antwerpen van 28 april 2009, blijkt dat de schoondochter van verzoekster een klacht heeft ingediend tegen haar schoonmoeder, zijnde verzoekster, betreffende het verblijf in België van deze laatste. De schoondochter van verzoekster geeft hierbij aan dat de scheidingsprocedure met de zoon van verzoekster, van Turkse nationaliteit, hangende is, dat zij bijgevolg geen contact meer wilt met verzoekster en dat verzoekster bedreigingen tegen haar uit en zou willen dat de kleindochter bij haar vader, zijnde de zoon van verzoekster, verblijft opdat verzoekster langdurig in België kan verblijven met het oog op de opvoeding van het kind.

Op 20 mei 2009 doet verzoekster een aankomstverklaring in de stad Antwerpen.

Op 11 juni 2009 vraagt verzoekster een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische schoondochter.

Op 17 juli 2009 legt de schoondochter van verzoekster bij de stad Antwerpen opnieuw een klacht neer tegen haar schoonmoeder, zijnde verzoekster, daar zij verblijf tracht te verkrijgen op basis van haar huwelijk met de zoon van verzoekster, de heer F.S., van Turkse nationaliteit.

Op 10 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 11.06.2009 door K., S. geboren te (...), op (in) (...) van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet ten laste is/was van het OCMW; het attest van onvermogen is niet ingevuld of ondertekend (bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond dat zijzelf niet over onroerende goederen of roerende goederen beschikt); betrokkene heeft geen relatie meer met haar schoondochter ifv wie de aanvraag werd ingediend (mail 1 juli 2009 stad Antwerpen aan DVZ)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

"Enig middel: Schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M, opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- *R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;*
De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.
De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. Verzoekster heeft geen andere familie.
- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;
Voor zover, perimpossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar zoon. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.
Dhr. S. heeft al zijn belangen in België. Van hem kan niet verwacht worden dat hij zijn dochter hier gaat achter laten om zijn moeder te vervoegen in Turkije."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster in de zin van voornoemd artikel uitmaakt. Verwerende partij stelt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om de reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien laat verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar rechtsleer, gelden dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het ook nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Verwerende partij merkt op dat uit het advies van de ambassade nopens verzoeksters visumaanvraag blijkt dat verzoekster nog een zoon heeft in Turkije, zodat ze niet dienstig kan voorhouden dat zij geen andere familie heeft dan haar zoon in België. Verwerende partij wijst erop dat er in casu geen sprake is van een familieleven tussen verzoekster en haar schoondochter in functie van wie de verblijfsaanvraag door verzoekster werd ingediend, zodat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat het gezinsleven van haar zoon zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Verwerende partij acht deze beschouwingen niet ernstig en wijst erop dat deze geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden. Verwerende partij laat ten overvloede nog gelden dat door de Raad van State reeds meermaals werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Verwerende partij duidt erop dat de beslissing tot weigering van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met bevel om het grondgebied te verlaten enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Verwerende partij wijst er nog op dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied, dat de bescherming dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is, dat het tweede lid van voornoemd artikel vermeldt wanneer inmenging is toegestaan, onder andere bij de preventie van strafrechterlijke inbreuken, dat illegaal verblijf in het Rijk onmiskienbaar een strafrechterlijke inbreuk is, dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet in de weg staat en dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat artikel 8 van het EVRM niet

geschonden is. Verwerende partij stelt verder, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend en dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat het de bedoeling is van verwerende partij om aan verzoekster om het even welke vorm van verblijfsrecht te weigeren. Verzoekster acht dit een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich hiermee beperkt tot loutere beweringen die zij niet met concrete elementen aantoont. Verzoekster toont bij voorgaande blote bewering omtrent de bedoeling van verwerende partij als zou het haar wil zijn om het even welke vorm van verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren, niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot het citeren van artikel 8 van het EVRM, zet zij een aantal theoretische beschouwingen met betrekking tot voornoemd artikel uiteen en verwijst zij hierbij tevens naar rechtsspraak van de Raad van State. De Raad merkt op dat de theoretische beschouwingen van verzoekster geen kritiek inhouden op de bestreden beslissing en niet aantonen in welke mate de beslissing de door verzoekster aangevoerde verdragsbepaling zou schenden. Er dient tevens opgemerkt te worden dat verzoekster bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van de Raad van State, niet aantoont dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten, zodat verzoekster ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar deze arresten kan verwijzen.

Verzoekster voert verder aan dat de bestreden beslissing op onevenredige wijze schade zou toebrengen aan haar gezinsleven en ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar zoon. Verzoekster benadrukt geen familie te hebben in haar land van herkomst. Verzoekster stelt tevens dat, in zoverre zou geoordeeld worden dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing alleszins het recht van haar zoon schendt om op een normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen in België. Verzoekster geeft aan dat de belangen van haar zoon zich in België situeren en van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn dochter in België achterlaat om zijn moeder, zijnde verzoekster, te vervoegen in Turkije.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geen gezin vormt met haar Belgische schoondochter in functie waarvan zij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend. In de mate waarin kan worden aangenomen dat verzoekster een gezin vormt met haar zoon, merkt de Raad het volgende op. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de

Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, gezien verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster laat echter na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat de zoon van verzoekster in België verblijft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om in België tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verwerpt haar aanvraag om verblijf als familielid in opgaande lijn van een burger van de Unie. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar zoon wordt gescheiden.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing alleszins het recht van haar zoon schendt om op een normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen in België, daar de belangen van haar zoon zich in België situeren en van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn dochter in België achterlaat om zijn moeder, zijnde verzoekster, te vervoegen in Turkije, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeksters zoon wordt voorzien. Verzoekster toont derhalve niet aan dat haar zoon op directe of indirecte wijze verplicht wordt het land te verlaten. Indien verzoekster het Belgisch grondgebied verlaat en ervoor opteert dat haar zoon haar vergezelt, is dit een keuze die zij maakt, doch geenszins een verplichting die voortvloeit uit de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat huidig beroep werd ingesteld door verzoekster en dat het belang bij huidig beroep moet bestaan in haar hoofde. Verzoeksters meerderjarige zoon is geen partij in deze zaak zodat geen rekening kan worden gehouden met zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé - en gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET